

Het eerste ei

Nu ik dit schrijf is het bijna kerst. Een echte Nederlandse kerst. Bepaald niet met het type weer dat we volgens de kerstliedjes in deze tijd behoren te hebben. Grijs wolkenflarden jagen langs de hemel en de regen striemt tegen de ramen. Vanachter die ramen plegen ronddraaiende en knipperende lampjes een aanslag op je netvlies. Kortom, een wat moeilijke periode om een eerste column voor *Vlinders* te schrijven. Waar kun je het nu eens over hebben? Overwintering bij vlinders, de Wintervlinder, of de vraag of er in het stro van de beroemde kribbe misschien eitjes van dikkopjes gezeten hebben?

Ik zou het natuurlijk kunnen hebben over het feit dat het zo moeilijk is om in deze tijd van het jaar een column over vlinders te schrijven. Iedere zichzelf respecterende columnist heeft die uitweg wel eens gekozen. Maar ja, dat kun je maar één keer doen en het lijkt me dus niet zo geschikt voor het eerste stukje. Voorlopig gaat het echter goed, ik ben al bijna op de helft. Vooruit dan maar....

Ieder jaar gaan er weer mensen naar op zoek: het eerste Kievitseï. Vanaf half februari kijken ze uit naar mogelijk baltsgedrag van Kieviten op kale weilanden en akkers. Zodra een ei gelegd is wordt het onder de Kievit uitgegrist en spoedt men zich naar huis. Een telefoontje naar de plaatselijke veldwachter is vaak al voldoende om de volgende dag een nationale beroemdheid te wezen. De koningin zet er een mooie hoed voor op en neemt het eitje in ontvangst.

Die tijd is gelukkig voorbij. Die Kievit legt haar eieren natuurlijk niet om er een wedstrijd van te maken. De keiharde realiteit is dat ze een nest jongen moet grootbrengen. Nu de weilanden steeds vroeger gemaaid worden kan ze daar maar beter vroeg mee beginnen. Ook de koningin is er inmiddels van doordrongen dat een dergelijke folklore niet past in een tijd van veranderend natuur- en milieubesef. Wil je als notoire eierzoeeker toch je ei nog kwijt, dan moet je je wenden tot iemand van lager allooi. De broer van de bediende van de commissaris der koningin bijvoorbeeld, of de lokale voetbalheld. Die kievitseieren hebben dus al heel wat meegemaakt. Van slachtoffer van verzamelaar tot martelaar van veranderend milieubesef. Misschien is het daarom niet zo raar ze in een vlinderblad tegen te komen. Voor vlinders geldt immers precies hetzelfde!

Henkjan Kievit